

ΔΗΜ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΤΟ ΝΕΟ ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

96

ΔΗΜΟΣΘ. Μ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ἄλλοτε ἐπιθεωρ. δημοτ. σχολείων

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

“Τ Ο Ν Ε Ο,”

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΛΕΞΗ ΔΗΜΑΡΑ

Ἔκδοσις 1^η

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

1929

ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

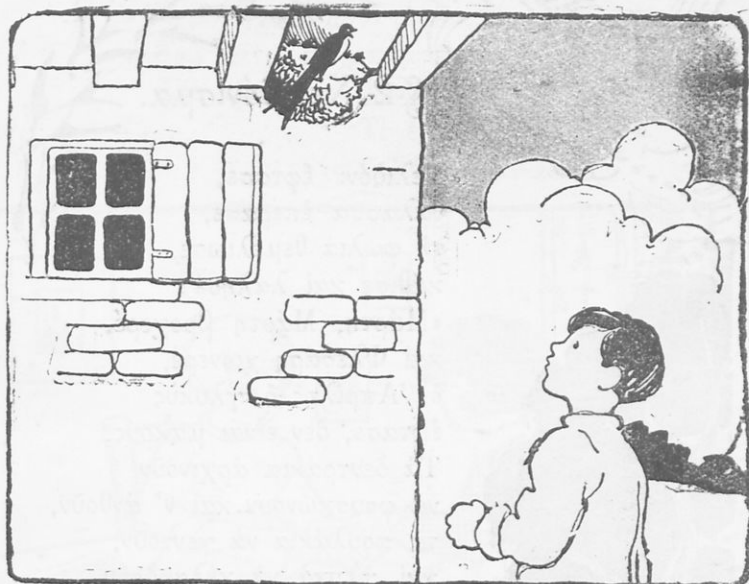
4 — Ὀδὸς Σταδίου — 4

Κάθε αντίτυπο υπογράφεται από τὸ συγγραφέα

Ζυμωνδ. Ἀρβέρτζ.

Εἰκονογράφηση Καστανόκη—Σπαχῆ.

Α'.) Μέσα στο σπίτι.

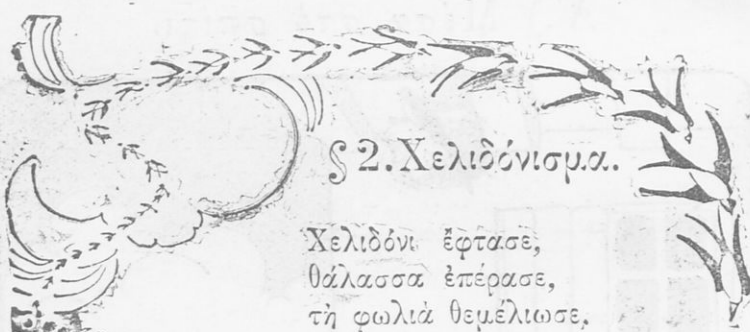

§ 1. «Χελιδονάκι μου γλυκό».

1. «Χελιδονάκι μου γλυκό,
γλυκό μου χελιδόνι,
πού ήσου, πουλί, τόσο καιρό;
σέ καρτερούσα σαν τρελό».

2. — «Ήμουν στά ὄρη, στά βουνά,
στά κρουσταλλένια τὰ νερά,
ἤμωνα μές στις ὄροσιάδες,
στοῦ Μαγιοῦ τίς πρασινάδες».

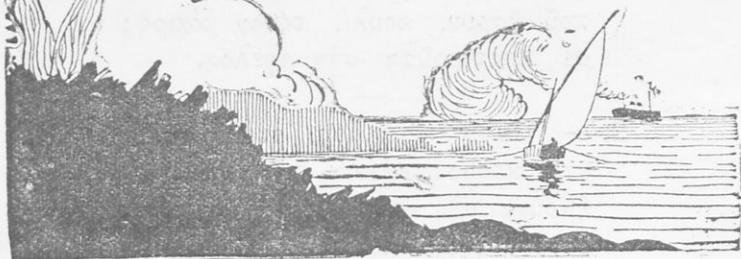
Δημοτικὸ.

§ 2. Χελιδόνισμα.

Χελιδόνι ἔφτασε,
θάλασσα ἐπέρασε,
τὴ φωλιά θεμέλιωσε,
κάθισε καὶ λάλησε:
«Μάρτη, Μάρτη βροχερέ,
καὶ Φλεβάρη χιονερέ,
ὁ Ἀπρίλης ὁ γλυκὺς
ἔφτασε, δὲν εἶναι μακρὺς.
Τὰ δεντράκια ἀρχινοῦν
νὰ φουσκώνουν καὶ ν' ἀνθοῦν,
τὰ πουλάκια νὰ γεννοῦν,
καὶ γλυκὰ νὰ κελαηδοῦν.
Ζῶα, ἄνθρωποι, πουλιά,
χαίρονται ἀπὸ καρδιά ».

Δημοτικὸ

§ 3. Μάντεμα.

Ἄπο πάνω σάν τηγάνι,
ἀπό κάτω σά μπαμπάκι,
ἀπό πίσω σάν ψαλίδι.

Τί εἶναι ;

Δημοτικό.

§ 4. Θά τὸ ἰδῆτε!

1. Ἄλλο βιβλίο καινούριο! Ἄλλες ζωγραφιές, ἄλλες ἱστορίες κι ἄλλα τραγούδια. Τί καλά!

Τὸ παλιό, μὲ τὰ μεγάλα τὰ γράμματα, τὸ περάσαμε. Τώρα πήραμε ἄλλο βιβλίο, μὲ φιλά γράμματα. Ἄπο δῶ και πέρα πρέπει νὰ διαβάζωμε

πιό γρήγορα και χωρίς λάθη. Τό εἶπε ὁ δάσκαλος,
καί θά τό κάνωμε.

2. Ἄμέ, τί θαρρεῖτε; Ὅλο κομπιαστά θά
διαβάζωμε; Σάμπως εἶμαστε μικρούλια ἀκόμη;
Θά ἰδῆτε πόσο γρήγορα θά περάσωμε κι αὐτό,
τό καινούριο μας τό βιβλίο. Ἰσαμε τίς ἐξετάσεις
δὲ θ' ἀφήσωμε ἀδιάβαστη οὔτε μία ἱστορία του,
οὔτε ἓνα τραγουδάκι του. Θά τό ἰδῆτε!

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 5. Τί θά κάμη τό πουλί;

Ἐδῶ θά κάτση τό πουλί, ἐδῶ θά κελαηδήση,
ἐδῶ θά στήση τῆ φωλιά, κι ἐδῶ θά... τό φιλήση.

Δημοτικῶ.

§ 6. «Μὴ τὸ κάνετε αὐτό, μητέρα!»

1. «Ἐφεξε· σηκωθῆτε, παιδιά!» φώναζε μιὰ ἡμέρα ἡ κυρα-Θύμιω.

—«Λίγο ἀκόμη, μητέρα» ἔλεγε ἡ Λίνα.

—«Ἄσε μας λίγο ἀκόμη, μητέρα, σὲ παρακαλοῦμε. Δέν ξεμέρωσε καλά ἀκόμη» ξεφώνιζε καὶ ὁ Λόλος· καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό.

2. Θύμωσε ἡ κυρα-Θύμιω τότε: «Πάλι τὰ ἴδια θάχουμε καὶ σήμερα;» φώναξε· κι ἔκαμε, πὼς πηγαίνει τάχα γρήγορα κατὰ τὸ νιοτῆρα.

«Ἦχι, μαμά, σηκώθηκα!» εἶπε ἀμέσως ἡ Λίνα.

—«Μὴ τὸ κάνετε αὐτό, μητέρα! Νά! σηκωθήκαμε!» φώναξε καὶ ὁ Λόλος· καὶ στὴ στιγμὴ πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια...

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης·

Β'.) Στην αὐλή.

§ 7. «Κικιρίκοκου, γειτόνοι!»

Πετεινὸς μὲς στὴν αὐλὴ
«κικιρίκοκου!» λαλεῖ.

*Ἐχει καὶ λοφίο «πρώτης»
καὶ σπιρουνία σὰν ἱππότης.

Ἔχει καὶ οὐρά ψηλὴ,
φουντωτὴ καὶ γυριστὴ,
καὶ στὴ μούρη του γιὰ γένεια
δὺο φυλλάρια κρεατένια.

Τὴν αὐγούλα πὺλ λαλεῖ,
σειεῖ φτερά καὶ κεφαλὴ:
«Κικιρίκοκου! γειτόνοι
σηκωθῆτε, ξημερώνει!»

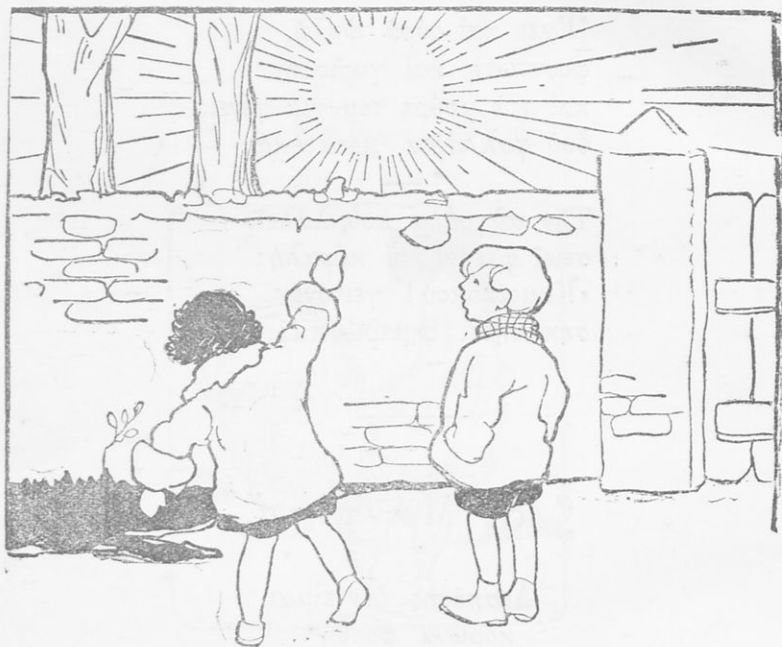
Γ. Βιζυηνός.

§ 8. Μάντεμα.

Δεσπότης δὲν εἶμαι,
κορώνα φορῶ,
ρολόϊ δὲν ἔχω,
τίς ὥρες μετρῶ.
Τί εἶμαι;

Δημοτικὸ.

§ 9. «Ἡλιε, ποῦ θ' ἔρχεσαι;»

1. Ὁ Φάνης καὶ ἡ Μαρίκα, τὰ δύο παιδιὰ τῆς κυρίας Βεργῆ, δὲ μοιάζουν τοῦ Λόλου καὶ τῆς Λίνας. Αὐτὰ σηκώθηκαν πρῶι. Πλύθηκαν, συγυρίστηκαν, ἔκαμαν τὴν προσευχὴ τους καὶ κολάτσισαν. Ὕστερα κατεβῆκαν στὴν ἀυλὴ. Τότε εἶδαν τὸν ἥλιο νὰ προβάλλῃ πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἀμέσως χτύπησαν τὰ παλαμάκια τους ἀπὸ χαρὰ. Ὕστερα ἄρχισαν νὰ λένε τραγουδιστὰ αὐτά:

« Ἦλιε μου, ποῦθ' ἔρχεσαι; »

— « Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. »

— « Τί καλὰ μᾶς ἔφερες; »

— « Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές·
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λιῶνα χιόνια »

— « Καὶ σ' ἐμένανε τί ἔφερες; »

— « Δυὸ ὀροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια ». »

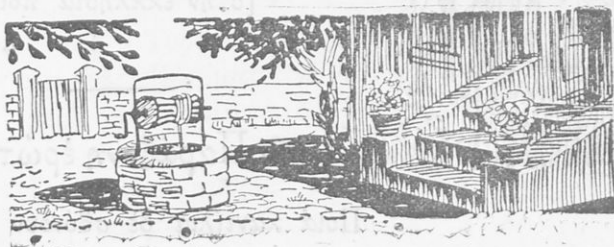
Δημοτικὸ.

§ 10. Μάντε.α.

Κλειδῶνω τὸ σπιτάκι μου
καὶ κλέφτη θρῖσκω μέσα.

Τί εἶναι;

Δημοτικὸ.

§ 11. Ἡ χρυσὴ καντίλα.

1. Χρυσὴ καντίλα κρέμεται, φηλᾶ
[ἀπ' τὰ οὐράνια·
δίχως ἀλσίδες κρέμεται, δίχως σκοινιά
[κρεμιέται·
δίχως βοριά βορίζεται, δίχως ἀέρα σιεῖται·
δίχως λαμπάδες καὶ κεριά φέγγει τὸν
[κόσμον ὅλο.

2. Φέγγει καὶ τὴ μανούλα μου,
[στ' ἀλώνι πὺ δουλεύει,
φέγγει καὶ τοῦ πατέρα μου,
[στὸ δρόμο πὺ πηγαίνει,
φέγγει καὶ τῆς γιαγιούλας μου,
[στὴν ἐκκλησιὰ πὺ πάει.

Δημοτικὸ.

§ 12. Παράξενη ἐρώτησι.

Ποιά καντίλα δὲ σβύνουν ποτέ;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 13. Ἡ πίτα τῆς γιαγιάς.

1. Ἡ γιαγιά μ' ἔνα ταψί στήν ἀγκαλιά προχωρεῖ κατά τήν αὐλόθυρα. Τή βλέπουν τά δυό ἐγγόνια της, ὁ Λόλος καί ἡ Λίνα, καί πηδοῦν ἀπό τή χαρά τους.

«Τί καλά, τί καλά! πίτα θάχουμε τὸ μεσημέρι» ξεφωνίζου καί τά δυό.

—«Τυρόπιτα θά εἶναι, Λίνα· πόση θά φάω!»

—«Θά ψήση γαλατόπιτα ἢ γιαγιά. Τὸ ξέρω ἐγώ, Λόλο».

—«Ὁχι! τυρόπιτα θά ψήση, πού μ' ἀρέσει ἐμένα, Λίνα».

—«Ἐ, τότε ἄς ρωτήσωμε τή γιαγιά».

2. «Τυρόπιτα ἢ γαλατόπιτα πᾶς νά ψήσης, γιαγιά; Πές μας, νά τὸ ξέρουμε!» φώναξαν ἀπὸ πέρα τότε καί τά δυό ἀδέρφια.

—«Πάω νά γανώσω τὸ ταψί· δὲ θά ψήσω πίτα» ξεφώνισε ἡ γιαγιά· κι ἔδειξε τὸ ἄδειο ταψί στὰ ἐγγόνια της.

Ἡ Λίνα καὶ ὁ Λόλος ἔμειναν μὲ τὴν ὄρεξη καὶ
μὲ τὴ φιλονεικία!

Δημοτικὸ.

§ 14. Μάντεμα.

Τριγύρω γύρω κάγκελα,
στὴ μέση πρασινάδα.
Τί εἶναι;

Δημοτικὸ.

§ 15. «Ὁχι δά, τόσο λιχούδα!»

1. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἓνα πουλάκι ἄρχισε νὰ
κελαηδῇ στὴν αὐλή.

Τὰ δύο ἀδέρφια ἀμέσως ἔστριψαν τὸ κεφάλι
κατὰ τὸ πουλί.

«Τί ὠραῖα πού κελαηδεῖ!» φώναξε ὁ Λόλος.

—«Τί ὄμορφο πού εἶναι!» εἶπε καὶ ἡ Λίνα.

—«Τὸ λένε καρδερίνα. Ἦρθε καὶ χτές, Λίνα,
στὴν αὐλή μας».

—«Δὲν τὸ πιάνομε, Λόλο;»

—«Πουλάκι νὰ πιάσετε; ντροπή!» φώναξε ἡ
γιαγιά.

Ἡ Λίνα σώπασε· δὲν ξαναμίλησε. Μονάχα
ἄκουε τὸ ὄμορφο κελάδημα τῆς καρδερίνας.

2. Άκουσε και η Ψιφίνα τὸ κελάδημα αὐτὸ, κι ἄρχισε νὰ σιμώνη κατὰ τὸ πουλὶ και νὰ νιαουρίζη σιγανά: «νιάου, νιάου, νιάου!»

«Ὁχι δὰ τόσο λιχούδα, κυρά Ψιφίνα!» μίλησε ξανά ἡ γιαγιά Βασίλω κι ἔδωξε τὴ γάτα τους.

Ἡ καρδερίνα ἐξακολούθησε τὸ κελάδημά της.

Δημοσθ. Ἰ. Ανδρεάδης.

§ 16. Ὁ καημὸς τῆς Ψιφίνας.

1. «Ἦσυχα, Ψιφίνα, φρόνιμα πολὺ στέκεις, νιαουρίζεις, στὸ κλουβὶ γυρίζεις, πάντα στὸ κλουβί».

2.—« Νιάου! πολύ κλεισμένο
εἶναι τὸ καημένο,
κι ὄλο τὰ φτερά του
μὲ καημὸ χτυπᾶ.
°Ήσυχα μὲ τάξη,
ᾶς το νὰ πετάξῃ
στὸ περβόλι κάπου,
στὴν αὐλὴ ἐδῶ πά!»

3.—« Σῶπα δά, Ψιψίνα!
σφίξε τὴν καρδιά σου
τὴν πογετική!
°Ἀπ' τὴν ἀφεντιά σου
κάλλιο ἢ φυλακή!»

Ζαχ. Παπαντωνίου.

§ 17. Μιὰ ἐρώτηση.

Τί λέτε; ἂν ἀνοίξωμε τὸ κλουβὶ αὐτὸ τοῦ
Ζιθλίου μας θὰ φύγη ἀπὸ μέσα τὸ πουλάκι;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 18. «Τὸ κατσικάκι ν' ἀρμέζωμε, Λίνα;
χά, χά, χά!»

1. «Βάσω, Βάσω, ἄρμεξε λίγο γάλα, νὰ πιῇ ὁ πατέρας σας» φώναξε μιὰ μέρα ἡ κυρα-Θύμιω στὴ μεγάλη κόρη της.

Ἡ Βάσω πῆρε ἀμέσως μιὰ καρδάρα, σίμωσε στὴν ἀγελάδα τους, κι ἄρχισε νὰ τὴν ἀρμέγη.

Ἡ Ψιφίνα ἀμέσως ζύγωσε. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ρόζω, ἡ σκύλα τους. Ὁ Λόλος καὶ ἡ Λίνα ἔπαιζαν παραπέρα.

Ἡ Βάσω ἄρμεγε, ἄρμεγε, κάμποση ὦρα. Λίγο λίγο ἡ καρδάρα γέμιζε.

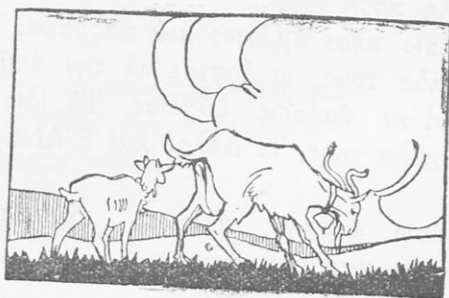
2. Ἐνα κατσικάκι δεμένο παραπέρα ἄρχισε τότε νὰ θελάζη: «μέεεε! μέεεε!»
«Θὰ ζήλεψε, Λόλο, τὸ καημένο. Πάμε νὰ τὸ ἀρμέζωμε;» φώναξε τότε ἡ Λίνα.

—«Τὸ κατσικάκι ν' ἀρμέζωμε, Λίνα; χά,

χά, χά, χά!» ξεφώνισε ή Βάσω, πού άκουσε
τά λόγια τής άδερφούλας της. «Τό κατσικάκι θά
θέλη νά πάρη, κι όχι νά δώση γάλα».

Ή Λίνα σώπασε. Ό Λόλος όμως γελοῦσε
πολλή ώρα.

Δημοσβ. Άνδρεάδης.

§ 19. Τό κατσικάκι μας.

Ξέρω ένα κατσικάκι,
πούναι πεταχτό,
κι έχει στό λαιμό στολίδια
κι ένα φυλαχτό.

Ξέρω ένα κατσικάκι,
πούναι μιά χαρά,
κι όταν βλέπη τή μαμά του,
παίζει τήν ούρά.

Ξέρω ένα κατσικάκι,
ποῦναι τόσο δά,
καὶ στὸ πράσινο χορτάρι
θέλει νὰ πηδᾷ.

Ξέρω ένα κατσικάκι,
ποῦναι ζωηρό,
ποῦ ἔμαθε τρελὰ παιγνίδια
καὶ τρελὸ χορό.

Ζαχ. Παπαντωνίου.

§ 20. Παράξενη ἐρώτηση.

Ποιὸ μικράκι φορεῖ πάντα ἀπὸ δύο παπου-
τσάκια στὸ κάθε ποδαράκι του;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 21. Ἡ Μαρία νταντεύει τὸ μωρό τους.

1. Μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς κυρίας Βεργῆ
ἀκούστηκε πάλι αὐτὸ τὸ τραγουδάκι.

2. «Τὸ παιδί μας, θέλ' χορό,
τὰ βιολιά δὲν εἶναι δῶ,
δποιος πάη νὰ τὰ φέρη,
δῶδεκα φλουριά στὸ χέρι:

» Τάσταν, τάσταν, τάσταν,
ένα κάδο κάστανα.
*Εφαγε τὰ κάστανα
ἄφσε τὰ δαμάσκηνα».

Δημοτικὸ.

3. «Τὸ μωρὸ τους θὰ νταντεῦη ἡ Μαρίκα»
εἶπε ὁ Λόλος, μόλις ἄκουσε τὸ τραγούδι αὐτό.
«Πᾶμε νὰ τὸ ἰδοῦμε κι ἐμεῖς, Λίνα:»

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ἡ Λίνα. Κι ἔτρεξαν ἀμέσως
τὰ δυὸ ἀδέρφια στὸ σπίτι τῆς γειτόνισσάς τους,
τῆς κυρίας Βεργῆ.

4. Κι ἦταν ἀλήθεια. Ἡ Μαρίκα κρατοῦσε ἓνα
μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της· καὶ τὸ χόρευε καὶ τὸ
τραγουδοῦσε. Κάποτε καὶ τὸ φιλοῦσε. Τῆς τὸ εἶχε
δώσει ἡ μητέρα της, νὰ τὸ κρατήση. Ἐκείνη εἶχε
τόσες δουλιές νὰ κάνη! Ἡ Μαρίκα πῆρε μὲ χαρὰ
τὸ ἀδερφάκι της, τὸ σεργιάνιζε στὴν αὐλή τους
καὶ τὸ ντάντευε.

5. Πόσο τὴ ζηλεύει ὁ ἀδερφός της, ὁ Φάνης,
καὶ τὰ δυὸ τὰ γειτονόπαιδα! Ἄχ, νὰ μπορούσαν
νὰ κρατοῦσαν κι αὐτὰ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά τους!

Ὡστόσο ἡ Μαρίκα τοὺς ἔκαμε τὴ χάρη. Τοὺς
τὸ ἔδωσε μὲ τὴ σειρά νὰ τὸ κρατήσουν ὅλοι
ἀπὸ λίγο.

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 22. Παράξενη ἐρώτηση.

Ποιά εἶναι ἡ μητέρα τοῦ ἀδερφοῦ σας;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 23. Ἡ Μαρίκα ἀποκοιμίζει τὸ μωρό τους.

1. Ἡ Μαρίκα σεργιάνισε κάμποση ὥρα τὸ ἀδερφάκι της. Ὑστερα ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ γλαρώνη. Ἡ Μαρίκα κατάλαβε, πὼς θέλει νὰ κοιμηθῆ. Τὸ ἔγειρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά της, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ νανουρίζη ἔτσι οὕτως:

2. « Ἐλα, ὕπνε, ἀγάλι ἀγάλι
στοῦ παιδιοῦ μας τὸ κεφάλι!
Ἐλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
καὶ γλυκὰ ἀποκοίμησέ το!»

Δημοτικῆ.

3. Καὶ σὺν κοιμήθηκε, τὸ ἔβαλε στὴν κούνια του. Μὰ δὲν ἔπαψε κι ἐκεῖ τὸ νανούρισμα ἡ Μαρίκα.

Νά, τί τοῦ τραγουδεῖ τώρα!

« Κοιμάται τὸ παιδάκι μας, κι ἐγὼ τὸ νανουρίζω,
καὶ τὴν κουνίτσα του κουνῶ καὶ τὸ γλυκομοιμίζω,
Κοιμήσου! πὺν νὰ σέ χαρῶ καὶ νὰ σέ ἰδῶ μεγάλο,
πὺν νὰ σέ ἰδῶ καὶ τῆς παντρειάς κι ἀκόμα πιὸ
[μεγάλο.

Δημοτικὸ.

4. Τὰ βλέπει καὶ τ' ἀκούει αὐτὰ ἡ κυρία
Βεργῆ καὶ χαμογελάει. Τὰ βλέπουν καὶ τ' ἀκούν
αὐτὰ ὁ Φάνης, ὁ Λόλος, κι ἡ Λίνα, καὶ ζηλεύουν.
Πῶς ἤθελαν νὰ ἤξεραν κι αὐτὰ νὰ νανουρίζουν!

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 24. Ένα μάντεμα.

1. Το μωρό σὲ λίγο κοιμήθηκε. Τὰ τέσσερα παιδιά ἐτοιμάζονταν ν' ἀρχίσουν τὸ παιχνίδι. Τότε ἡ κυρία Βεργῆ φέρνει ἕνα ρόδι, τὸ δίνει στὴ Μαρίκα μαζὶ μ' ἕνα μαχαίρι, καὶ τῆς λέει νὰ τὸ μοιράσῃ ἴσα σ' ὅλα τὰ παιδιά.

« Ἄν μοῦ εἰρήτε κι αὐτὸ τὸ μάντεμα » τοὺς λέει ὕστερα, « θὰ σᾶς χαρίσω ἀκόμη ἕνα ρόδι, πὶο μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό ».

— « Ποιό, ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ μάντεμα; » ρώτησαν ὁ Φάνης καὶ ἡ Μαρίκα, μ' ἕνα στόμα.

— « Νά, αὐτό, παιδιά! »:

« Χίλια ἀδέρφια μαζεμένα
σὲ μιὰ κάπα τυλιγμένα.
Τί εἶναι; »

Δημοτικό.

2. Τὰ τέσσερα παιδιά πολλή ὥρα παιδεύτηκαν νὰ θροῦν αὐτὸ τὸ μάντεμα. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἄς ἔτρωγαν καὶ ρόδι. Μήπως τὸ βρήκατ' ἐσεῖς πού δὲν τρῶτε;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 25. Λαχνίζουν γιὰ τὸ «κρυφτό».

1. Εἶναι σκόλη σήμερα. Κι ὅλα τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς ἔχουν μαζευτῆ στὴν αὐλὴ τῆς κυρα-Θυ-

μιούλας. Θέλουν νά παίξουν τὸ κρυφτό, κι ἄλλα παιγνίδια. Μπορεῖ και νά χορέψουν. Ποιὸς ξέρει!

2. Ἀποφασίζουν νά παίξουν πρῶτα τὸ κρυφτό. Ὁ Λάζος σά μεγαλύτερος, γίνεται μάνα, ἀρχηγὸς δηλαδή τοῦ παιγνιδιοῦ. «Κάνετε ὄλα κύκλο, νά σᾶς λαχνίσω!» φωνάζει τότε.

Ὅλα τὰ παιδιὰ, ἀγόρια και κορίτσια, μεγαλύτερα και μικρότερα, κάνουν ἀμέσως ἓναν κύκλο. Καὶ ὁ Λάζος ἀρχίζει τότε ἔτσι νά λαχνίζει:

3. «Ἀνέβηκα στὴν πιπεριά,
νά κόψω ἓνα πιπέρι,
κι ἡ πιπεριά τσακίστηκε
και μούκοψε τὸ χέρι.

Δῶς μου τὸ μαντηλάκι σου,
τὸ χρυσοκεντημένο,
νά δέσω τὸ χεράκι μου,
πού τόχω ματωμένο».

Δημοτικό.

4. Τελευταῖος ἔμεινε ὁ Σωτήρης τοῦ μαστρο-Νικόλα, τοῦ μαραγκοῦ. Σάν εἶδε, πῶς θ' ἀναγκαστῆ νά ψάχνη και νά βρίσκη τοὺς κρυμμένους, φώναξε ζωηρά:

«Ὅχι! δὲν τὸ παραδέχομαι. Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ τὸ λάχνισμα».

—«Ζαβολιάρη!» τοῦ φωνάζει ὁ ἀδερφός του ὁ Τάσος.

—«Ἐέρω κι ἄλλο πιό καλό, λέει ὁ Λάζος.
Ἐλάτε νά σᾶς λαχνίσω ἀκόμα μιὰ φορά».

5. Τὰ παιδιά ξανακάνουν τὸν κύκλο, κι ὁ Λάζος ἀρχίζει νά τοὺς λαχνίζη μ' αὐτὸ τὸ λάχνισμα:

«Ἀνεβαίνω στὴ συκιά
καὶ πατῶ στὴν καρυδιά,
πίνω τὸ γλυκὸ κρασί
ἀπ' τὴν κούπα τῆ χρυσῆ,
καὶ φωνάζω «κούϊ! κούϊ!»
καὶ κανένας δὲ μ' ἀκούει».

Δημοτικὸ.

Μὰ καὶ μ' αὐτὸ τὸ λάχνισμα πάλι τελευταῖος μένει ὁ Σωτήρης. Σάν τὸ εἶδε αὐτό, ἔπαψε νά κἀνὴ ζαβουλίες· καὶ τότε τὸ παιγνίδι ἄρχισε.

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 26. Τὸ κρυφτό.

1. Τὰ παιδάκια παίζουν, τρέχουν.
παίζουν πρόσχαρα κρυφτό.
Τὶ μανία πού τὴν ἔχουν
στὸ τρελὸ παιγνίδι αὐτό!

2. Ὅλα κρύβονται μὲ τρέλα,
τὸ καθένα ὅπου μπορεῖ,
καὶ φωνάζουν: «Ἐλα, ἔλα!»
κι ἄλλο τρέχει νὰ τὰ βρῇ.

*Αλ. Μωραΐτης.

§ 27. Τὸ παιγνίδι τῶν φυτῶν.

1. «Φτάνει πιά, παιδιά, τὸ κρυφτό. Τώρα ἄς παίξουμε τὸ παιγνίδι τῶν φυτῶν, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε κομμάτι»· φώναξε ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὦρα ὁ Λάζος.

—«Τί παιγνίδι εἶναι αὐτό; Ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε» ἀντίκοψαν τὰ περισσότερα.

—«Νά! Κάθε παιδί θὰ γίνη ἓνα φυτό· ἄλλο ντοματιά, ἄλλο πεπονιά, ἄλλο πορτοκαλλιιά, ἄλλο ἐτοῦτο κι ἄλλο ἐκεῖνο. Ὅμως τὸ φυτὸ ποῦ θὰ γίνη τὸ καθένα, νὰ μὴν τὸ ξεχάση. Γιατί, ἂν τὸ ξεχάση ἢ ἂν τὸ λαθέψη, θὰ πάθη κάτιτι».

—«Τί; τί θὰ πάθη;» ρωτᾶ ἡ Μαρίκα Βεργῆ.

—«Δὲ σᾶς τὸ λέω ἀπὸ τώρα» ἀπαντᾶ ὁ Λάζος.

2. Ὅλα δέχονται. Διαλέγει τὸ καθένα ἀπὸ ἓνα φυτό, ὅποιο θέλει· ἄλλος τὸ ἓνα καὶ ἄλλος τὸ ἄλλο, καὶ ἡ Τασία Νεράντζη γίνεται μπαμιά.

Μονάχα ὁ Λάζος δὲ γίνεται τίποτε, γιὰτὶ εἶναι ἀρχηγός.

3. Κάθονται τότε ὅλα σὲ σκαμνιά καὶ σὲ καρέκλες. Κάνουν ἓνα μεγάλο κύκλο, καὶ ὁ Λάζος στὴ μέση ὀρθίος διατάζει·

«Ν' ἀπλώση ἀμέσως ἡ κολοκυθιά!»

Στὴ στιγμή ἡ Μαρίκα Βεργῆ σκύθει κι ἀπλώνει τὰ δύο τῆς χέρια.

— « Ἡ καστανιά νὰ δέση τὰ κάστανά της! »
Ἀμέσως ὁ Λίας, ὁ ἀδερφὸς τοῦ Λάζου, ση-
κώνει καὶ δείχνει τὶς δυὸ γροθιές του.

— « Νὰ ψηλώση ἡ νεραντζιά! » ξαναφωνάζει ὁ
Λάζος.

Μόλις ἀκούει τὴ λέξη « νεραντζιά » ἡ Τασία
Νεράντζη, ἀμέσως σηκώνεται ὄρθια.

— « Ἐχασες! ἔ! ἔ! ἔχασες, Τασία » φωνά-
ζουν ὅλα τὰ παιδιά. « Ὁ Φάνης εἶναι νεραντζιά·
ἔσὺ ἔχεις γίνει μπαμιά ».

4.— « Ἐπειδὴ λάθεψε ἡ Τασία, θὰ τιμωρηθῆ.
Θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ τζίτζιρίση, σὰν τὸν τζίτζηκα,
κι ὕστερα νὰ κάμη καὶ μιὰ γύρα· γιὰ νὰ μάθῃ
νάχη ἄλλοτε τὸ νοῦ της, ὅταν παίξῃ » λέει ὁ
ἀρχηγὸς σοβαρά.

Ἀνεβαίνει λοιπὸν ἡ Τασία Νεράντζη τότε στὴν
καρέκλα της· κι ἀπὸ κεῖ ἀπάνω τζίτζιρίζει, σὰν
τὸν τζίτζηκα :

« τζ ζ ζ ζ! τζ ζ ζ ζ! τζ ζ ζ ζ! » ὕστερα
κατεβαίνει καὶ κάνει καὶ μιὰ γύρα.

Τότε ὅλα τὰ παιδιά τῆς τραγουδοῦν κοροϊ-
δευτικά :

« Νεραντζούλα φουντωτή,
πόχει ἄδεια κεφαλή
καὶ σὰν τζίτζηκας λαλεῖ,
λάλει καὶ τζίτζιρίζε
καὶ μιὰ γύρα γύριζε! »

Δημοσθ. Ἀνδρέαδης

§ 28. Μάντεμα.

1. Μόλις τελείωσε γυρίζοντας ή Τασία, φώναξε ό Λάζος:

« Παιδιά, για, ακούστε κι ένα μάντεμα, κι αν μπορείτε, βρέστε το! »:

Πετᾶ, χωρίς νά είναι πουλί.

Τραγουδεϊ, χωρίς νάχη φωνή.

Τί είναι; »

2. « Τό βρήκα, τό βρήκα! » φωνάζει άμέσω, χαρούμενη ή Τασία. « Είναι ό κόκορας ».

— « Χά χά χά χά! » ξεφωνίζουν τότε όλα τά παιδιά ».

— « Τί άνοησίες λές, Τασία! Ό κόκορας είναι και πουλί, έχει και φωνή: έχασες και πάλι ».

— « Έπειδή έχασε και δεύτερη φορά ή Τασία, θά υποχρεωθῆ νά λαλήση σάν κόκορας τρεϊς φορές δυνατά, κι ύστερα νά ξεχωρίση από τόν κύκλο μας » φωνάζει προσταχτικά ό άρχηγός.

3. Άνεβαίνει λοιπόν πάλι ή Τασία στην καρέκλα, και λαλεϊ μέ την πιό δυνατή φωνή της, τρεϊς φορές. « Κουκουρίκο! κουκουρίκο! κουκουρίκο! » ένῶ όλα τά παιδιά της τραγουδοῦν κοροϊδευτικά:

« Νεραντζούλα φουντωτή,
πόχει άδεια κεφαλή

καὶ σὰν κόκορας λαλεῖ,
λάλει καὶ κοκόριζε
κι ἀπ' τὸν κύκλο χῶριζε».

4. Ὡστόσο τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ βρῆκαν τὸ
μάντεμα εὐκολά. Τὸ βρῆκατε κι ἐσεῖς;

Δημοσθ. Ἀνδρείδης.

§ 29. Τὸ κουτσό.

1. Τὰ παιδιὰ βαρέθηκαν νὰ παίξουν ὀλοένα
τὰ φυτά. Μούδιασαν ἔπειτα κι ἀπὸ τὸ καθισιό.
Ὡστόσο ὁμως δὲ διαλύθηκαν. Ἄρχισαν νὰ παί-
ζουν τὸ κουτσό. Χαρά πὺ τὴν ἔχουν τώρα!

2. «Θὰ χαλάσουν τὰ παπούτσια σας, παιδιὰ,
μὲ τὸ κουτσό· καὶ τὰ παπούτσια τώρα εἶναι ἀκριδιά»
φωνάζει ἡ γιαγιά Βασίλω ἀπὸ τὴ θέση της.

—«Ὡρα τους καλή! κι ἄς χαλάσουν!» φω-
νάζει ὁ Λίας.

—«Ἐγώ, γιαγιά Βασίλω, φορῶ τσαρούχια,
δὲν ἔχω νὰ χαλάσω παπούτσια»· ξεφωνεῖ ὁ Παῦ-
λος Ἰζαφέρης· καὶ γελώντας ἐξακολουθεῖ νὰ κου-
τσαίνη.

3.—«Τὰ παπούτσια τὰ δικά μου ἔχουν γεοὰ
πετσιά, γιαγιά Βασίλω· δὲ χαλοῦν μὲ τὸ κουτσο»
λέει καὶ ἡ Πετρούλα Χωραφᾶ.

Πιίζουν τὸ κουτσό

—«Μὲ τὸ κουτσὸ δὲ χαλοῦν καὶ τὰ δυὸ παπούτσια· μονάχα τὸ ἓνα» φωνάζει καὶ ἡ Τασία Νεράντζη.

—«Κι αὐτὸ ὄχι ὄλο τὸ παπούτσι· ἡ σόλα του μονάχα» πετιέται καὶ ὁ Λάζος.

—«Τὸ κουτσό! τὸ κουτσό! κι ἄς χαλάσουν καὶ τὰ δυὸ μας τὰ παπούτσια» ξεφωνίζουν μὲ γέλια ὁ Φάνης καὶ Σωτήρης· καὶ πηδοῦν κούτσα κούτσα καὶ οἱ δυό.

4. Ὅμως ἡ γιαγιὰ Βασίλω θυμώνει μ' αὐτὰ τὰ χωρατὰ τῶν παιδιῶν. Ἀρπάζει μιὰ φιλή βεργίτσα καὶ κάνει τάχα, πὼς χυμᾶ κατὰ πάνω τους.

Μά, ποῦ νὰ ζυγώση κανένα! Ἐκεῖνα παράτησαν τὸ κουτσό, καὶ χάθηκαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρα-Θυμιούλας.

Δημοσβ. Ἀνδρεάδης.

§ 30. Μιὰ παράξενη ἐρώτηση.

Ποιά γερὰ παπούτσια δὲν τὰ φοροῦμε;

Δημοσβ. Ἀνδρεάδης.

§ 31. Ὁ χορὸς ὁ πηδητός.

1. Ἐφυγαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρα-Θυμιούλας, μὰ δὲ διαλύθηκαν. Χώθηκαν

ἄμέσως ἔδρα στή γειτονική αὐλή τῆς κυρίας Βεργῆ.
Ἐκεῖ σέ λίγο τόστρωσαν στό χορό. Ἡ γιαγιά
Βασίλω ἀπό τὸ σπίτι τους ἀκούει τώρα καθαρά
καί τὸ τραγουδι τὸ χορευτικό καί τὰ δυνατὰ τὰ
βήματα τῶν παιδιῶν Χορεύουν τὸν πηδητό, καί
τραγουδοῦν μαζί αὐτὸ τὸ τραγουδάκι:

2. Στὸ χορὸ τὸν πηδητό
τὸ χεράκι σου κρατῶ.
Μιά ἐκεῖ, μιά ἐδῶ,
πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ!
Μιά ἐδῶ, μιά ἐκεῖ
καί μιά γύρα ταχτική!

Ὅποιος θέλει ἄς γελᾷ.
ὁ χορὸς κρατεῖ καλά.
Μιά ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ!
Μιά ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ
καὶ μιὰ γύρα ταχτική!

Τί τραγούδι, τί χαρά!
ἔλ' ἀκόμα μιὰ φορά!
Μιά ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ!
Μιά ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ
καὶ μιὰ γύρα ταχτική!

* Ἄλλη μιὰ παρακαλῶ
τὸ χορὸ μας τὸν καλὸ.
Μιά ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ!
Μιά ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ
καὶ μιὰ γύρα ταχτική!

Ἄλέξ. Κατακουζηνός.

§ 32. Παράξενες ἐρωτήσεις.

Ποῖός εἶναι ὁ πατέρας τοῦ κρασιοῦ; τὸ παιδί τῆς
ἐλιαῆς; ὁ ἀδερφός τοῦ σιταριοῦ; καὶ ἡ ξαδέερφη τῆς
πάπιας;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

Γ'.) Περιμένοντας τή Λαμπρή.

§ 33. Τὰ κουλούρια τῆς γιαγιάς.

1. Ζύγωσε ἡ πασχαλιά, ἡ μεγάλη μας γιορτή.
Σήμερα Μεγαλοσάββατο. Ἡ γιαγιά Βασίλω πα-
ράτησε τή ρόκα καί τὸ γνέσιμο. Σήμερα ἔχει

ἄλλη, πιό σπουδαία, δουλειά. Ζυμώνει, κι ὄλο ζυμώνει ἀπὸ τὴν αὐγή.

Ξέρουν τὰ ἐγγόνια τῆς τί ζυμώνει ἢ γιαγιά.
« Ἴσως ζυμώνει χριστόψωμα γιὰ τὴ Λαμπρὴ »
θὰ πῆτε.

Ἔτσι! Ἡ γιαγιά Βασίλω ζυμώνει σήμερα κουλουράκια γιὰ τὰ παιδιὰ. Γι' αὐτὸ κι ἐκεῖνα εἶναι ὄλα γύρω τῆς.

2. « Δικὰ μας θὰ εἶναι ὄλα τὰ κουλουράκια, γιαγιά; » ρωτᾷ ἡ ἐγγονούλα τῆς, ἡ Λίνα, δεύτερη φορὰ τῶρα.

— « Ἔτσι δά, παιδί μου, ὄλα! » ἀπαντᾷ ἡ γιαγιά. « Θὰ χωρίσωμε και μερικά. Ἡ Βαγγελίτσα και ἡ Ἀγγελική, οἱ φίλες σου, τοῦ Γκίκα τὰ κοριτσάκια, δὲν ἔχουν μήτε μητέρα, μήτε γιαγιά, νὰ τοὺς ζυμώσῃ κουλουράκια. Νὰ μὴ τοὺς δώσωμε λίγα; Τὶ Λαμπρὴ θὰ κάνουν τότε; »

3.— « Καλά, γιαγιά: τοὺς δίνομε λίγα. Μὰ δὲ μᾶς εἶπες, πῶς θὰ φτιάσῃς τὰ κουλουράκια μας σήμερα; ὄλα σὰν ἡλίους; » ρωτᾷ ὁ Λάζος.

— « Θὰ φτιάσω και μισοφέγγαρα, θὰ φτιάσω και καλαθάκια και ἄγκυρες ».

— « Φαράκια ξέχασες νὰ πῆς, γιαγιά. Μήπως δὲ θὰ κάμῃς; » πετιέται και ὁ Λίας.

— « Θὰ σᾶς κάμω και φαράκια: θὰ σᾶς κάμω και ἀπὸ ἓνα ἀγγελάκι τοῦ καθένα σας » ἀπαντᾷ ἡ γιαγιά: κι ὄλο κοντανασαινει.

4.—« Ἐμένα, σὲ παρακαλῶ, γιατίά, νὰ μοῦ κάμης μιὰ σάλπιγγα μεγάλη » φωνάζει ὁ Λόλος.

—« Μπά, γιατί, Λόλο;

—« Γιὰ νὰ λιώνη λίγη λίγη στὸ στόμα μου τὴν ὥρα, πὺ θὰ σαλπίζω ».

—« Χά, χά, χά, τὸ λιχουῶδη! » λέει ἡ γιατίά Βασίλω, καὶ ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια, ἐξακολουθεῖ νὰ ζυμώνη τὰ κουλουράκια τῶν ἐγγονιῶν της. . .

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 34. Παράξενη ἐρώτηση.

Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου κάθε μέρα φτιάχνου χιλιάδες κουλουράκια, μὰ δὲν τὰ τρῶνε. Γιατι τάχα;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης

§ 35. Ὡσπου νάρθη τὸ ἀρνὶ τῆς Πασχαλιᾶς.

1. Τὰ κουλουράκια ζυμώθηκαν ἐπιτέλους. Φέρθηκαν καὶ στὸ φούρνο, καὶ τώρα ψήνονται. Τὰ τέσσερα ἀδέρφια ὅμως ὥστόσο δὲν ἡσυχάζουν. Εἶναι στὴν αὐλή, κι ὄλο κοιτάζουν κατὰ τὴν αὐ-

λόθυρα. Κάποιον περιμένουν, να έρθη· κι εκείνος
δὲ φαίνεται τόσην ὥρα τώρα.

Περιμένουν τὸν πατέρα τους. Πῆγε νὰ τοὺς
φέρη τὸ πασχαλιάτικο ἀρνί, κι ἀκόμη δὲ φάνηκε.
Τί κακό!

2. Τότε ὁ Λάζος, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ στε-
νοχώρια του, ψάχνει, βρίσκει μιὰ μακριὰ βέργα
καὶ τὴν καθαλικεύει. Ὕστερα ἀρχίζει νὰ περνᾶ
μπροστὰ ἀπὸ κάθε ἀδέρφι του καὶ τραγουδεῖ τὸ
τραγουδάκι: «Καβαλάρης διαβαίνω». Καὶ σὺν
τελείωσῃ αὐτὸ τὸ τραγούδι, πρόβαλε στ' ἀδέρφια
του τὸ μάντεμα αὐτό:

3. Ἄνεβαίνω, ἔξι πόδια·
κατεβαίνω, τέσσερα.

Τί εἶναι;

Κανένα ἀπὸ τὰ ἀδέρφια τοῦ Λάζου δὲ μπό-
ρεσε νὰ βρῆ αὐτὸ τὸ μάντεμα. Ἔσεῖς μήπως τὸ
βρήκατε;

Δημοσθ. Ἀδρεάδης.

§ 36. Ἄλλο μάντεμα.

1. Πῆγε νὰ σκάσῃ ὁ Λίας τότε ἀπὸ τὸ κακό
του. Καὶ σκέφτηκε νὰ βρῆ κι αὐτὸς ἓνα μάντεμα,

πού νά μὴ μπορέση νά τὸ λύση ὁ Λάζος. Μὰ δὲν ἔβρισκε ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἐξαφνα βλέπει πέρα στὴ θάλασσα ν' ἀρμενίζη ἓνα καΐκι. Κάτι θυμήθηκε τότε· κι ἀμέσως προτείνει στὸ Λάζο αὐτὸ τὸ μάντεμα:

2. Τρέχει πάει πάει
καὶ στὰ πίσω δὲν κοιτάει.

Τί εἶναι;

Δημοτικὸ.

3. Ὁ Λάζος στὴ στιγμή τὸ ἔλυσε. Ἔσεῖς
πού μὲ διαβάσετε;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 37. Μοῦ παράγγειλε τ' ἀηδόνι.

« Ἐγὼ δὲν ξέρω μαντέματα· ξέρω ὅμως ἓνα τραγουδί· θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; φώναξε ὁ Λόλος. Καί, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ κανεὶς « πές το! », ἄρχισε νὰ τραγουδῇ αὐτὸ τὸ τραγουδάκι:

Μοῦ παράγγειλε τ' ἀηδόνι
μὲ τὸ πετροχειλιδόνι,
νά τοῦ φτιάσω τὴ φωλιά του,
μέσα στὰ βασιλικά του,
νά τὴν πλέξω μὲ τὴν τάξη,
γύρω γύρω μὲ μετᾶξι.

Τοῦ παράγγειλα κι ἐγώ:
« Τὸ μετὰξι εἶν' ἀκριβό ».

Μοῦ παράγγειλε κι ἐκεῖνο:
« Ὅσα κάνει, ἐγὼ τὰ δίνω ».

Δημοτικό.

§ 38. « Χελιδόνι μου σπαθάτο ».

1. « Ἡ σειρά σου τώρα, Λίνα. Πές κι ἐσύ τὸ δικό σου τραγουδάκι, κι ἔτσι θάρθη ὁ πατέρας » εἶπε ὁ Λάζος.

Ἡ Λίνα, ἡ καημένη, δὲν ἤξερε πολλὰ τραγουδάκια. Ἕνα και μοναχό. Κι αὐτὸ τῆς τὸ ἔμαθε ἡ γιαγιά της φέτος, μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν χελιδονιῶν.

Ἄνοιξε λοιπὸν κι αὐτὴ τὸ στοματάκι της και τραγούδησε αὐτό:

2. Χελιδόνι μου σπαθάτο,
χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
ἔλα λίγο παρακάτω
ἀπ' τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ!
νά μοῦ πῆς και νά σοῦ πῶ,
πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ.

Γ. Σουρῆς.

§ 39. Παράξενη έρώτηση.

Ποιό ντουλαπάκι άνοίγει και κλείνει, χωρίς
νάχη πορτόφυλλα, και πότε μιλεί και πότε τρα-
γουδεϊ και κάποτε φωνάζει;

Δημοσθ. Ανδρεάδης.

§ 40. «Δέν πειράζει μιá Λαμπρή νά μὴν ψήσωμε άρνί».

1. Ό Λάζος πέτυχε. Μόλις τέλειωσε ή Λίνα
τό τραγούδι της, έφτασε κι ό πατέρας.

Κι έφτασε Φορτωμένος κάτι στην άγκαλιά του.

«Και τοῦ χρόνου, παιδιά!» εἶπε· κι άφησε
χάμω ένα παρδαλό άρνάκι.

—«ΑΙ τό άρνί τῆς Λαμπρῆς!» φώναξαν όλα
τά παιδιά με μιá φωνή.

—«Τί όμορφο πού εἶναι!» άκούστηκε νά λήη
άπό πέρα ή Βάσω, ή μεγάλη άδερφή.

—«Και τί ώραῖα πού θά γυρίζη αύριο στό
σουβλί!» άντιμίλησε ό πατέρας.

—«Τί λές, καλὲ μπαμπά! Θά σφάζωμε τέ-
τοιο άρνάκι: εἶπε με παράπονο ό Λόλος.

—«Άμέ, τί θά φάμε αύριο, Λόλο, Πασχα-
λιά μέρα;»

—«Έχομε κουλουράκια» πετάχτηκε ή Λίνα.

—«Κι αύγά κόκκινα ένα πανεράκι» πρόσ-
θεσε ό Ήλίας.

—« Ἡ μητέρα ἔπηξε καὶ μιὰ μεγάλη καρδάρια γιαούρτη ». Μᾶς φτάνουν τόσα φαγιά, πατέρα. Νὰ μὴ τὸ σφάξωμε. "Ἀφῆσέ το μας νὰ τὸ μεγαλώσωμε!" εἶπε καὶ ὁ Λάζος.

2.—« Κάμε τους αὐτὴ τὴ χάρη, πατέρα! φώναξε τότε καὶ ἡ Βάσω. Δὲν πειράζει μιὰ Λαμπρὴ νὰ μὴν ψήσωμε ἀρνί ».

—« Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σας! » εἶπε μὲ χαμόγελο ὁ κύρ Ζήσης Καλομοίρης· καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὴν ἀγορά· τώρα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ψάρια·

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 41. Μιὰ παράξενη ἐρώτηση.

Ποιὸ νάναι τὸ ζωντανὸ караβάκι, ποὺ ἀρμενίζει πάντα χωρὶς πανιά καὶ κατῶ ἀπ' τὸ νερό;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 42. Γιατί βελάζει τὸ ἀρνάκι;

1. «Μπέ, μπέ!» φωνάζει λυπητερά, τόσην ὥρα τώρα, ἓνα παρδαλὸ ἀρνάκι τὸ ἀρνάκι τῶν παιδιῶν τοῦ κυρ Ζήση Καλομοίρη. Ὁ Λόλος καὶ ἡ Λίνα εἶναι κοντά του καὶ τὸ φροντίζουν. Τοῦ δίνουν καὶ νὰ πιῇ νεράκι καθαρὸ. Ἐκεῖνο ὅμως οὔτε νὰ φάγη, οὔτε νὰ πιῇ θέλει. Μονάχα βελάζει ὀλοένα πιὸ συχνά καὶ πιὸ δυνατά.

2. «Τί ἔχει, γιαγιά, καὶ φωνάζει ἔτσι τὸ ἀρνάκι μας; Λές νὰ πονῆ πουθενά; ἢ γιατί τὸ ἔχομε δεμένο;» ρώτησαν τότε τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια τῆ γιαγιά τους.

—«Τὸ χώρισαν ἀπ' τῆ μανούλα του· γι αὐτὸ βελάζει τὸ καημένο τὸ ἀρνάκι μας» ἀπάντησε ἡ γιαγιά, λυπημένη κι αὐτή.

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 43. Στή βοσκή.

Ἀκούετε τ' ἀρνάκια ;
Τί θέλασμα γλυκό !
χτυποῦν τὰ κουδουνάκια
πὸ πέρα στὸ βουνό.

Καὶ τοῦ βοσκοῦ ἡ φλογέρα
τὸ λάλημα σκορπᾶ,
καὶ σμίγουν στὸν ἀέρα
τραγούδια χαρωπά.

Ἄλ. Μωραΐτης.

§ 44. Μεγαλοσάββατο βράδυ.

1. Νύχτωσε τὸ Μεγαλοσάββατο. Καὶ νά τα
τώρα τὰ παιδιὰ ! Λούζονται, πλένονται, συγυρί-
ζονται· φοροῦν τὰ καλά τους τὰ ροῦχα καὶ τὰ
καινούρια τὰ παπούτσια. Ταιριάζουν καὶ τὰ φα-
ναράκια τους.

Σὲ λίγο ὄλα εἶναι ἔτοιμα. Ἡ καμπάνα δμοῦς
δὲν ἀκούεται ἀκόμη. Καὶ ἡ Λίνα μὲ τὸ Λόλο ἄρ-
χισαν νὰ γλαρώνουν. Τὸ εἶδε αὐτὸ ἡ γιαγιά καὶ
φώναξε: « Παιδιὰ, νὰ ἔτοιμάστε ἀπὸ τώρα καὶ τίς
περδίδες σας ! Κι ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ ἓνα παραμυ-
θάκι »

— « Σ' εὐχαριστοῦμε, γιαγιά, γιατί μᾶς τὸ θύμισες. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὸ παραμῦθι, ποὺ θὰ μᾶς πῆς » εἶπε ὁ Λάζος· κι ἔτρεξε μὲ τὰ ἀδέρφια του στὸ ντουλάπι. Πῆραν, τὸ καθένα, ἀπὸ ἓνα κόκκινο αὐγὸ· πῆραν καὶ λίγο ἄγιοκέρι, κι ἄρχισαν νὰ σχεδιάζουν τὶς περδίκες τους.

3. Ἡ γιαγιά, συγυρισμένη, ἄρχισε τότε νὰ τοὺς λέη αὐτὸ τὸ παραμῦθι:

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης

§ 45. Τὸ δῶρο τῆς κότας.

1. Κρυσταλλωμένο χιόνι
καὶ παγωνιά.
Ἕνας φτωχὸς κρυώνει
σὲ μιὰ γωνιά.

« Στὸ φτωχικό μου » τοῦ 'πα,
« δέξου ναρθῆς,
νὰ φᾶμε λίγη σούπα,
νὰ ζεσταθῆς ».

2. Πάω στὸ κοτέτσι πρῶτα,
ὄλος χαρά,
καὶ λέγω στὴν κότα:
« Καλὴ κυρά,

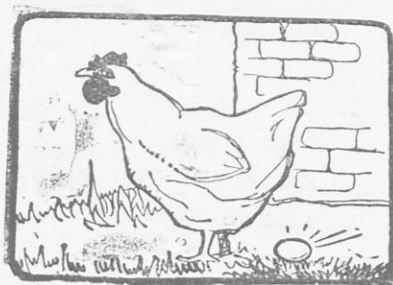
» Τὸ φαγητὸ πλησιάζει
πεινῶ κι ἐγώ,
ἢ σούπα μέσα θράζει,
καὶ θέλω αὐγό,

» γιὰ τὸ φτωχικό μου
τὸ φαγητὸ
μ' ἓνα φτωχὸ τοῦ δρόμου
θὰ μοιραστῶ ».

3. Σὰν τάκουσε ἡ καημένη,
φωλιάζει νά!
μέσ στ' ἄγερα κρυμμένη,
καὶ τί γεννά;

Ἔκαμε αὐγὸ πετράδι,
διαμαντικό,
ποῦχε ἀσημένιο ἀσπράδι,
χρυσὸ κροκό.

Ζοχ. Παπαντωνίου

§ 46. Τρεῖς ἀπορίες τοῦ κυρίου Καλομοίρη.

1. Τῇ στιγμῇ ποῦ τελείωσε ἡ γιαγιά τὸ παρα-
μῦθι της, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἡ πρώτη καμπάνα:
ντάγκ ντάγκ! ντάγκ ντάγκ!

Τὰ παιδιά πετάχτηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους.

«Μὴ βιάζεστε, παιδιά!» εἶπε τότε ὁ πατέρας
τους. «Ὡσπου νὰ χτυπήσῃ καὶ ἡ τρίτη καμπάνα,
ἔχομε καιρὸ. Γιὰ, λύστε μου αὐτὲς τὶς ἀπορίες:

2. α. «Ποιά γλῶσσα χτυπάει τὰ μάγουλα,
καὶ τὰ χτυπήματά της ἀκούονται σὲ ὅλη τὴ γει-
τονιά;»

β. Ποιό σπίτι καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη τὸ φω-
τίζουν;

γ. Ποιό μεγάλο καὶ ὠραῖο σπίτι δὲν ἔχει
νοικοκύρη;

3. Ὁ Λάζος ἔλυσε ἀμέσως καὶ τὶς τρεῖς αὐ-
τὲς ἀπορίες τοῦ πατέρα του. Μπορεῖτε κι ἐσεῖς
νὰ κάμετε τὸ ἴδιο;

Δημ. σθ. Ἀνδρεάδης.

Δ') Πασχαλιά.

§ 47. Χτυπούν οί καμπάνες.

1. Οί καμπάνες έξακολουθούν ακόμη
νά χτυπούν.

Οί Χριστιανοί, πού τις άκοϋν, συγυ-
ρίζονται γρήγορα· παίρνουν άπό ένα κερι στο χέρι,
και τραβοϋν για την έκκλησιά της γειτονιάς των.

Νά, ό κύρ Ζήσης Καλομοίρης με δλους τούς
δικούς του! Νά, κι ό κύρ Στάμος Βεργής με τό
γέρο τόν πατέρα του, με τή γυναίκα του και
τά δυό παιδιά του! Πάνε μαζί. Θα είναι κι άλ-
λοι γειτόνοι παραμπός κι άλλοι παραπίσω· μά
μές στο σκοτάδι δέ διακρίνονται.

2. Τά παιδιά δλα με τά φαναράκια στα χέ-
ρια· οί μεγάλοι με τά κεριά και με τά φώσφορα.
Τά κεριά θα τ' ανάψουν, όταν άκούσουν στην αύ-
λή της έκκλησίας τόν παπά νά φωνάζη: «Δεϋτε

λάβετε φῶς!» Καί τὰ φώσφορα θὰ τὰ κάψουν, ὅταν τὸν πρωτακούσουν νὰ ψέλην τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Ἄχ, νὰ ἤμασταν κι ἐμεῖς ἐκεῖ καὶ νὰ βλέπαμε τὴν Ἀνάστασι!

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 48. Ἦρθε πάλι Πασχαλιά.

1. Ὄταν τελείωσε ἡ λειτουργία, ὁ κύριος Ζήσης Καλομοίρης καὶ ὅλοι οἱ δικοί του γύρισαν χαρούμενοι στὸ σπίτι τους. Ἐφαγαν τὴ

μαγειρίτσα, τσούγκρισαν συναμεταξύ τους τὸ κόκκινο αὐγὸ, τραγούδησαν πολλές φορές τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κι ὕστερα κοιμήθηκαν ἴσαμε τὸ

πρωί. Και σάν ξύπνησαν, τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν αὐτὸ τὸ τραγουδάκι :

2. Ἦρθε πάλι Πασχαλιά,
μὲ ἀγάπη καὶ φιλιὰ,
μὲ αὐγὸ καὶ μὲ ἄρνι.
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά!
τί γλυκίσματα πολλά!
τί τραγούδι καὶ φωνή!
Χαίρετε, Χριστιανοί!

Ἄγνώ: του.

§ 49. «Αἶ, αἶ, τοῦ λόγου σου!»

1. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτά τους, στὸ δρόμο, ἔπαιζε μιὰ μέρα ἡ Σταματούλα, ἡ κόρη τῆς κυρα-Γάσαινας, τῆς μυλωνοῦς. Ἐπαιζε μὲ τοὺς βόλους μόνη της.

Τότε πέρασε ἀπὸ κεῖ κοντὰ ἕνας καλοφορεμένος κύριος· καί, χωρὶς νὰ προσέξῃ, τῆς πατήσε ἕνα βόλο.

2. «Αἶ αἶ, τοῦ λόγου σου!» φώναξε ἀμέσως ἡ Σταματούλα θυμωμένη στὸν καλοφορεμένο

κύριο. «Όταν διαβαίνης, δὲν κοιτᾶς ποῦ πατεῖς;
Μοῦ πάτησες τὸ βόλο μου».

—«Νὰ μὲ συχωρέσης, κοπέλα μου» ἀπάν-
τησε ὁ καλοφορεμένος κύριος. «Ἄλλη φορά θὰ
προσέχω ποῦ πατῶ, ὅταν διαβαίνω. Μὰ κι ἐσύ
νὰ μάθης νὰ φέρνεσαι καλύτερα στοὺς μεγαλύ-
τερούς σου»· κι ἔφυγε θυμωμένος πολὺ.

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 50. Παράξενη ἐρώτηση.

Ποῖο πρᾶμα εἶναι ἄλλοτε μακρὺ κι ἄλλοτε
κοντό· πότε πλατὺ και πότε στενό· ἄλλοτε ἴσιο
κι ἄλλοτε στραβό· πότε καθαρὸ και πότε γεμάτο
λάσπες;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 51. Βγήκε τὸ φεγγάρι!

1. Βράδιασε! Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Τάσος και ὁ
Σωτήρης, τοῦ μαστρο-Νικόλα τοῦ μαραγκοῦ τὰ
παιδιά, ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Κουβαλοῦν κλα-
ρι γιὰ τὴν κατσίκα τους. Εἶναι φορτωμένα και
κουρασμένα. Δὲ βλέπουν και καλὰ νὰ περπα-
τοῦν. Σκοτείνιασε πολὺ. Γι' αὐτὸ και εἶναι στε-
νοχωρεμένα· δὲ μιλοῦν διόλου.

2. Ήξαφνα προβάλλει από τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ τὸ φεγγάρι. Εἶναι ὀλόγεμο καὶ πολὺ φωτεινὸ. Τὰ δυὸ ἀδέρφια βλέπουν καθαρὰ τῶρα ἐκεῖ πού περπατοῦν. Καὶ νά! στὴ στιγμὴ φεύγει ἡ στενοχώρια τους· κι ἀρχίζουν πάλι νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γελοῦν. Ὅστερ' ἀπὸ λίγο, κοιτώντας πάντα τὸ φεγγάρι, ἔφτασαν σπίτι τους χαρούμενα.

Δημοσθ. Ἀνδρέαδης.

§ 52. Τὸ φεγγαράκι.

Φεγγαράκι σιγανὸ
πλέει μὲς στὸν οὐρανό,
σάν ταψάκι φωτεινό.

Σάν καντίλι κάθε βράδυ,
δίχως ἀναμμα καὶ λάδι,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἦθελα νὰ τὸ κρατῶ
σάν τὸ τόπι μου κι αὐτό,
δῶ κι ἐκεῖ νὰ τὸ πετῶ.

Μὰ ποτέ σωστό δὲ μένει·
μιὰ τρανεύει, μιὰ μικραίνει·
δὲν ἤξεύρω τί παθαίνει.

Γ. Βιζυηνός.

§ 53. Παράξενη ἐρώτηση.

Εἶδατε ποτέ σας κανένα κεφάλι νὰ περπατῇ
στὸν ἀέρα, νὰ σᾶς βλέπη καὶ νὰ γελαῖ;

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης,

ΣΤ') Καί πάλι στήν αὐλή.

§ 54. «Γελάστηκες, γιαγιά!»

1. Τά τέσσερα ἀδέρφια εἶναι στήν αὐλή τους καί παίζουν. Ἡ γιαγιά καθισμένη σέ скаμνί, γνέθει μέ τή ρόκα της. Ὁ ἥλιος καίει, γι' αὐτό ἔχει γυρισμένη τήν πλάτη κατά τήν αὐλή. Ἐξάφνα ἐκείνη τή στιγμή ἀκούστηκε μιὰ πολὺ φιλή φωνή: «Κι κι κι κι!» Ἦταν τὸ κοκοράκι τους, πού πρωτολαλοῦσε.

—«Κικιρίκο!» ἔκαμε καί ὁ Ἥλιος, μέ ψιλή φωνή, γιά νά κοροϊδέψῃ τὸ κοκοράκι.

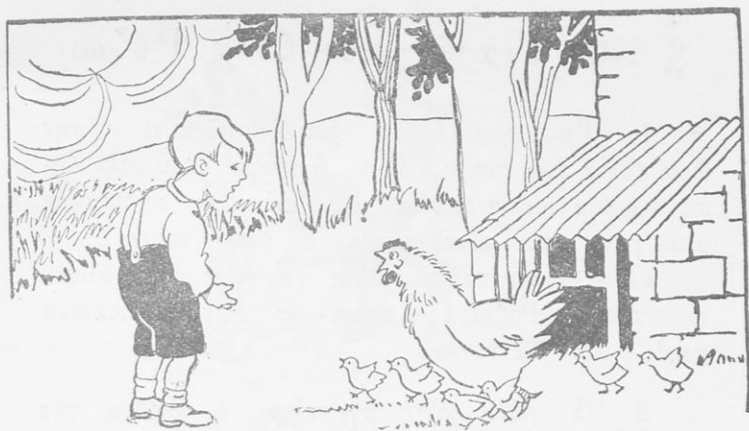
—«Κοκορίκοσο!» ἔκαμε κι ὁ Λάζος μέ τήν πιό χοντρή φωνή: ἀπαράλλαχτα σάν τὸν κόκορα τῆς κυρίας Βεργῆ.

2.—«Ξοὺ ξοὺ ξοὺ!» φώναξε τότε ἡ γιαγιά Βασίλω. «Στήν αὐλή σας νά πᾶτε νά λαλήστε! Ἐκεῖ καί νά φᾶτε!» Καί στή στιγμή σηκώνεται ἀπὸ τή θέση της, ἀρπάζει τὸ μπαστούνι καί τρέχει νά διώξῃ τὰ ξένα κοκόρια. Μ' ἀντίς γιά κοκόρια, βλέπει τὸ Λάζο, τὸν Ἥλία, τὸ Λόλο καί τή Λίνα.

«Γελάστηκες, καλὲ γιαγιά. Ἐμεῖς λαλήσαμε, σάν τὰ κοκόρια».

—«Ἄς γελιέμκι ἔτσι· δὲν πειράζει, παιδιὰ μου»· καί χαιδεψε, ἀπὸ ἓνα ἓνα, ὅλα τὰ ἐγγονάκια της.

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 55. Ἡ κλωσα.

« Κλό κλό κλό! » μ' ἓνα θυμὸ
στὴν αὐλὴ γυρνᾷ ἡ κλωσα,
μὲ τὸ φουσκωτὸ λαιμὸ
καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τὰ τόσα.

« Κλωσα, φίλη μου παλιά,
τί θυμώνεις, σὰ ζυγώνω;
Δὲ σ' ἀγγίζω τὰ πουλιά,
μόνο σοῦ τὰ καμαρώνω.

» Μιὰ τὰ κράζεις τρυφερά,
κάτι ποῦθρες νὰ μοιράσουν,
μιὰ ἀποκάτω ἀπ' τὰ φτερά
τὰ σκεπάζεις, νὰ ἡσυχάσουν ».

Γ. Βιζυηνός.

§ 56. Γιατί γαύγιζε η Ρόζω;

1. «Γαύ γαύ! γαύ γαύ!» φωνάζει τόσην ώρα τώρα ένα σκυλί. Είναι η Ρόζω, του κύριου Ζήση Καλομοίρη ή σκύλα και γαυγίζει αγριεμένα μια γάτα, που είναι άπάνω σ' έναν τοίχο.

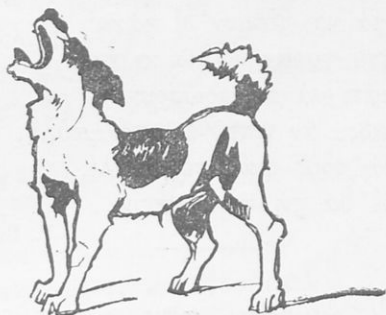
«Μά γιατί τάχα να τη γαυγίξη έτσι αυτήν τη γάτα η Ρόζω;» μπορεί να ρωτήσει κανένα παιδί. Νά γιατί:

2. Η γάτα αυτή δεν είναι η Ψιφίνα της κυρα-Θυμιούλας, της Καλομοίρεινας. Είναι ο Ψιφίκος της κυρα-Νεράντζαινας. Καθάριζε ψάρια εκείνη την ώρα η κυρα-Θυμιούλα. Ο Ψιφίκος τὰ μυρίστηκε από τὸ σπίτι τους· κι ἔφτασε στή στιγμή στό μαγειρείο της κυρα-Θυμιούλας.

Καί δὲ φτάνει πού ἤρθε ἀπροσκάλεστος σὲ ξένο σπίτι· ἄρπαξε κίολας κι ἓνα ψαράκι ἀπὸ τὴν πιατέλα τῆς κυρα-Θυμιούλας. Τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ ἡ Ρόζω καὶ τὸν κυνήγησε. Πού νὰ τὸν πιάσει δμως! Ὁ Ψιφίκος σκαρφάλωσε στὸν τοίχο· καὶ καθισμένος ἐκεῖ ψηλά, κοιτάζει κοροϊδευτικά τὴ Ρόζω.

Γι' αὐτὸ γαυγίζει τόσην ώρα ἡ Ρόζω αγριεμένα. «γαύ γαύ, γαύ γαύ! Θέλει νὰ τοῦ πῆ τοῦ Ψιφίκου: «Θὰ σὲ πετύχω καμιά μέρα σπίτι μας· καὶ τότε θὰ σὲ διορθώσω γιὰ καλά. Ἔννοια σου».

Δημοσθ. Ἀνδρεάδης.

§ 57. Ὁ φύλακας
τοῦ σπιτιοῦ.

Κάθε νύχτα στήν αὐλή
«γαύου γαύου!» τὸ σκυλί,
ἡ Ροζούλα μας, γαυγίζει.
Τοῦ σπιτιοῦ μας δῶ αὐτὴ
εἶναι φύλακας πιστὴ·
ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει;

Κεῖ ψηλά τ' ἀφεντικά
κοιμηθήκανε γλυκά·
—πέρασε ἡ ὥρα.—
Τὸ γνωρίζει τὸ σκυλί
κι ἀγρυπνάει στήν αὐλή
«γαύου γαύου» τώρα·

για να ξέρουν οί κακοί,
πού γυρίζουν δῶ κι ἐκεῖ
κάτι να σουφρώσουν,
πώς, ἂν μποῦνε στην αὐλή,
θά τοὺς φάη τὸ σκυλί,
δὲ θὰ τὴ γλιτώσουν.

Γ. Βιζυηνός.

Ζ') Τί γίνεται στὴ γειτονειά;

§ 58. Τί κάνει ἡ Λιλίκα τῆς κυρίας Πούλου;

Στὸ скаμνὶ ἀνεβασμένη,
στὸ τραπέζι της σιμά,
ἡ Λιλίκα μας σκυρμένη,
μὲ τῆς κοῦκλες πολεμᾶ.

Ἄλλης δένει τὴ σκουφίτσα,
ἄλλης λύνει τὰ μαλλιά,
σ' ἄλλη βάζει μιὰ καρφίτσα,
σ' ἄλλη κάνει μιὰ θηλιά.

« Αἱ κυρίες μου! τοὺς κράζει·
τί εἶν' αὐτὴ ἡ τεμπελιά;
καθισιὸ πολὺ πειράζει·
σηκωθῆτε, καὶ δουλειά!

» Θὰ μᾶς ἔρθουν ἐπισκέψεις·
ἐτοιμάστε τὸ γλυκό!
Σὺ, τὸ δίσκο νὰ παστρέψης,
σύ, νὰ εἶσαι γνωστικό.

» Κι ἐσύ, ἔλα στὰ μυαλά σου,
δεσποινίδα μου, γιατί
παίρνω πίσω τὰ παπὰ σου
καὶ σὲ κλείνω στό κουτί».

Ἦλ. Τανταλίδης.

§ 59. Παράξενη ἐρώτηση.

Τῆ στιγμῆ, πού ἡ Λιλίκα ἔμπηγε τίς καρ-
φίτσες στίς κούκλες τῆς, τὴ ρώτησε ἡ μητέρα τῆς:
« Ἐέρεις, Λιλίκα, κανένα κεφάλι, πού δὲν ἔχει
μήτε μάτια, μήτε στόμα, μήτε αὐτιά, μήτε μαλ-
λιά; »

Ἡ Λιλίκα στήν ἀρχή τάχασε. Ὑστερα σκέ-
φτηκε λίγο καί τὸ βρῆκε. Ποιό νάνε τάχα αὐτὸ
τὸ παράξενο κεφάλι;

Δημοσθ. Ἀνδρεΐδης.

§ 60. Ἄλλη παράξενη ἐρώτηση.

Ὅταν βρῆκε ἡ Λιλίκα αὐτὸ τὸ παράξενο κε-
φάλι, ἀκουμποῦσε στὸ τραπέζι της. Σάν τὴν εἶδε
ἡ μητέρα της, τῆς ἔκαμε ἄλλη μιά, πιὸ παρά-
ξενη, ἐρώτηση αὐτή:

«Τίνος τὰ πόδια δὲν ἔχουν μῆτε δάχτυλα,
μῆτε φτέρνα;»

Αὐτὸ τὸ βρῆκε στὴ στιγμή ἡ Λιλίκα. Ἐσεῖς
πού μὲ διαβάζετε;

Δημοσθ. Ἀνδρεΐδης.

Η') Στὸ περιβόλι.

§ 61. Ἡ μηλίτσα τοῦ περιβολιοῦ μας.

Μιά μηλίτσα φουντωτή,
μὲς στὸν κῆπο φυτεμένη,
στέκεται καμαρωτή,
ἀπο μῆλα φορτωμένη.

Ὁ παππούς καί ἡ γιαγιά
κάθε μέρα τὴν ποτίζουν,
κι ὁμορφαίνει ἡ μηλιά
καί τὰ μῆλα κοκκινίζουν.

Μὰ κι ἐγὼ τοὺς βοηθῶ...
Στὴ μηλίτσα μας πηγαίνω,
τὴν κοιτῶ, τὴ λαχταρῶ,
κι ἀπ' τὰ μῆλα τῆς χορταίνω.

Δημοσθ. Ἀνδρέαδης

§ 62. Τὰ κεράσια τῆς κερασιᾶς μας.

«Καλὸ εἶναι τὸ τυρί, τὸ μέλι καί τὸ γάλα,
μὲ φρέσκο βούτυρο ἢ φέτα μου ἀλειμμένη,
ζεστὴ ζεστὴ τυρόπιτα, καλοψημένη,
τὰ μακαρόνια, ὁ κεφτές καί τόσα ἄλλα...»

Μ' ἀπ' ὄλα πιὸ πολὺ σ' ἐμένανε τὰ φρούτα
μ' ἀρέσουνε: τὰ μῆλα, σῦκα καί σταφύλια,
τ' ἀγλάδια, τὰ ροδάκινα, καί μὲς στὰ χίλια,
τὰ κόκκινα καί τραγανά κεράσια ἐτοῦτα.

Δημοσθ. Ἀνδρέαδης.

Θ) Τὰ παιδιά τοῦ σχολείου στήν ἐξοχή.

α) Ξεκινοῦν ἀπό τό σχολεῖο.

§ 63. Τό τύμπανο χτυπᾷ.

1. Μεριάστε! ἕνα κι ἕνα,
διαβαίνουν τὰ παιδιά,
μέ πόδια φτερωμένα,
μέ φλόγα στήν καρδιά.

Τό τύμπανο χτυπᾷ: παπὴν παπὴν,
τὰ δασκαλόπαιδα περνοῦν καὶ πᾶν.

• • • • •

Στ. Σπεράντζας.

β') Βλέπουν από μακριά τὴ θάλασσα.

§ 64. «Νά την ἢ θάλασσα!»

Νά την νά! ἢ θάλασσα!...
Μὲ ξυπόλυτα ποδάρια,
μὲ κουβάδες καὶ μὲ φτυάρια
ἐμπρὸς ὄλα τὰ παιδιὰ
στὴ χρυσὴ τὴν ἀμμουδιά!

Βότσαλα νὰ μάσωμε,
μ' ἄμμο ἐκεῖ νὰ φτιάσωμε
σπίτια τρίπατα, μεγάλα,
σάν κι αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι ἄλλα.

Γαλάτ. Καζαντζάκη

γ') Κοντὰ στὸ ποταμάκι.

§ 65. Οἱ βαθρακοί.

Ἄκοῦς, - ἀκοῦς
τοὺς βαθρακοὺς ;
Χὰ χὰ γελοῦνε,
μᾶς περιγελοῦνε,

Ξεκαρδισμένοι
σά μεθισμένοι.
Χά χά! χά χά!
μπακούα, μπακούα!

Κάνουν βαθιές
μακροβουτιές,
τὴ ράχη λιάζουν
καὶ κουβεντιάζουν,
καὶ πέφτουν πάλι
μὲ τὸ κεφάλι.
Χά χά! χά χά!
μπακούα, μπακούα!

Λαχ. Παπαντωνίου.

§ 66. Ὁ χορὸς τῆς χελώνας.

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ
ἔστησε ὁ λαγὸς χορὸ,
τὸ τζιτζήκι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χαροπηδοῦσε,
κι ὄλοι θάμαζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει καὶ θαρρεῖ,

πὼς χορὸ κι ἐκείνη ξέρει,
καὶ φωνάζει στο λαγο:
«Ἐλα πιάσε μου τὸ χέρι,
καὶ σ' ἀκολουθῶ κι ἐγώ!»

Ἄπ' τὸ πόδι της τὴν πιάνει,
μέσα στὸ χορὸ προβαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελᾷ.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη
πέφτει καὶ κατακυλᾷ.

Ἰωάν. Πολέμης

§ 67. Ποντικὸς σαμαρωμένος.

Φορτῶσαν ἕναν ποντικὸ
ἑννιά κιλά ρεβίθια,
κι αὐτοῦ στά μεσοσάμαρα
σαράντα κολοκύθια.

Τὰ κολοκύθια εἶχαν νερὸ
καὶ τὸ νερὸ θατράχια,
καὶ τὰ θατράχια λάλαγαν,
κι ὁ ποντικὸς ἐσκιάχτη,
καὶ τὸ φορτιό του τόριξε
καὶ πιλαλώνοντας φεύγει.

Μέσα στ' ἀμπάρια τρύπωσε,
κι ἡ μάνα του τοῦ λέει:
«ποῦ πᾶς, παιδάκι μ' πόντικα,
ποῦ πᾶς, καλὲ Ζαφείρη;»
«Πάγω στὴν Πόλη γι' ἄρματα,
καὶ στὴ Φραγκιά γιὰ ρούχα».

Δημοτικὸ.

§ 68. Ἡ βελόνα.

Ἕνας ὄργωνε τὴ στάχτη
καὶ βρῆκε μιὰ βελόνα,
στὸν ὦμο του τὴ φόρτωσε,
πρὸ σιδερά τὴν πάει.
«Χαλκιά, πιάσε, ξεφόρτω με,
πάρε κι ἄλλους πέντ' ἔξι·
κι ἀναψε τὰ καμίνια σου
τρανὸ ὄνι νὰ φτιάσης.

Δημοτικὸ.

§ 69. Ὁ καρaboκύρης.

Ὁ ποντικὸς ἐπήδησε
ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι ἡ μάνα του τὸν ἔκραζε.
«Ποῦ πᾶς, καρaboκύρη;»

« Πάγω νά φέρω μάρμαρα,
νά χτίσω ἕναν πύργο,
νά βάλω τὰ παιδάκια μου,
νά μὴν τὰ τρῶν οἱ ψύλλοι.

Δημοτικῶς.

ΙΑ') Καὶ πάλι στὸ σπίτι.

§ 70. «Καληνύχτα φεγγαράκι!»

Καληνύχτα, φεγγαράκι!
Φεύγεις; στὸ καλό!
πάω κι ἐγὼ νά γείρω ἀγάλι
στ' ἄσπρο μου τὸ προσκεφάλι,
τὸ ἀπαλό.

• • • • •

Στέλ. Σπ ράντζας.

Τέλος τοῦ Β' μέρους
τοῦ « Νέου » ἀλφαριθμηταριοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	1. Χελιδονάκι μου γλυκό (ποίημ.)	3
	2. Χελιδόνισμα (ποίημα)	4
	3. Μάντεμα	5
	4. Θά τὸ ἰδῆτε	5
	5. Τί θά κἀμὴ τὸ πουλί;	6
	6. «Μὴ τὸ κἀνέτε αὐτὸ, μὴτέ- ρα!»	7
	7. «Κικιρίκουκου, γειτόνου!»	8
	8. Μάντεμα	9
	9. «Ἡλιέ, ποῦθ' ἔρχεσαι;»	10
	10. Μάντεμα	11
	11. Ἡ χρυσὴ καντίλα (ποίημα)	12
	12. Παράξενη ἐρώτηση	12
	13. Ἡ πίτα τῆς γιαιγιάς	13
	14. Μάντεμα	14
	15. «Ὅχι δά, τόσο λιχουδά!»	14
	16. Ὁ κλημὸς τῆς Ψυφίνας	15
	17. Μιά ἐρώτησῆ	16
	18. «Τὸ κατσικάκι ν' ἀρμείζουμε;»	17
	19. Τὸ κατσικάκι μὰς (ποίημα)	18
	20. Παράξενη ἐρώτησῆ	19
	21. Ἡ Μαρία ντάντευεὶ τὸ μωρὸ τοῦς	19
	22. Παράξενη ἐρώτησῆ	21
	23. Ἡ Μαρία ἀποκοιμίζει τὸ μω- ρὸ τοῦς	21
	24. Ἐνα μάντεμα	23
	25. Λαχνίζουν γιὰ τὸ κρυφτό	23
	26. Τὸ κρυφτό	26
	27. Τὸ παιγνίδι τῶν φωτῶν	27
	28. Μάντεμα	28
	29. Τὸ κουτσό	29
	30. Μιά παράξενη ἐρώτησῆ	30
	31. Ὁ χορὸς ὁ πηδητός	30
	32. Παράξενες ἐρωτήσεις	34
	33. Τὰ κουλουριά τῆς γιαιγιάς	35
	34. Παράξενη ἐρώτησῆ	37
	35. Ὡσπου νάρθη τὸ ἀρνὶ τῆς Πα- σχαλιάς	37
	36. Ἄλλο μάντεμα	38
	37. Μοῦ παράγγειλε τ' ἀθδόνι	39
	38. «Χελιδόνι μου σπαθάτο» (ποί- ημα)	40
	39. Παράξενη ἐρώτησῆ	41
	40. «Δὲν πειράζει μιὰ Λαμπρὴ νὰ μὴν ψήσωμε ἀρνὶ»	41
	41. Μιά παράξενη ἐρώτησῆ	42
	42. Γιατί βέλαξε τὸ ἀρνάκι;	43
	43. Στῆ βουσκῆ (ποίημα)	44
	44. Μεγαλοσάββατο βράδου	44
	45. Τὸ δῶρο τῆς κότας (ποίημα)	45
	46. Τρεῖς ἀπορίες τοῦ κυρίου Κα- λομοίρη	47
	47. Χτυποῦν οἱ κωμπάνες	48
	48. Ἡρθε πάλι Πασχαλιά. (π.)	47
	49. «Αἱ, αἱ, τοῦ λόγου σου!»	50
	50. Παράξενη ἐρώτησῆ	51
	51. Βγήκε τὸ φεγγάρι	51
	52. Τὸ φεγγαράκι (ποίημα)	53
	53. Παράξενη ἐρώτησῆ	53
	54. «Γελάστηκες, γιαιγιά!»	54
	55. Ἡ κλωσά (ποίημα)	55
	56. Γιατί γανύγιζε ἡ Ρόζω;	56
	57. Ὁ φύλακας τοῦ σπιτιοῦ	57
	58. Τί κάνει ἡ Λιλίκα τῆς κυ- ρίας Παύλου; (ποίημα)	58
	59. Παράξενη ἐρώτησῆ	59
	60. Ἄλλη παράξενη ἐρώτησῆ	60
	61. Ἡ μηλίτσα τοῦ περιβολιοῦ μὰς (ποίημα)	60
	62. Τὰ κεράσια τῆς κερασιῶς μὰς (ποίημα)	61
	63. Τὸ τύμπανο χτυπᾷ (ποίημα)	62
	64. «Νά τὴν ἡ θάλασσα!» (ποίημ.)	63
	65. Οἱ βαθρακοὶ (ποίημα)	63
	66. Ὁ χορὸς τῆς χελώνας (ποίη- μα)	64
	67. Ποντικός σαμαρωμένος (ποίη- μα)	65
	68. Ἡ βελόνα (ποίημα)	66
	69. Ὁ κροαβοκίρης (ποίημα)	66
	70. «Καληνύχτα, φεγγαράκι!» (π.)	67

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Υπουργείον
Παιδείας και Θρησκευμάτων

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10/9/29

Ἀριθ.] Πρωτ. 44451
] Διεκπ.....

Πρὸς
τὸν κ. Δημ. Ἀνδρεάδην

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι δ' ἡμετέρας ταυταριθμοῦ ἀπο-
φάσεως, ἐκδοθείσης τῇ 7ῃ Σ)βρίου 1929 καὶ αὐθημερὸν
καταχωρισθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 99 (τεῦχος Β') φύλλῳ
τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη τὸ ὑφ' ὑμῶν
συγγραφέν βιβλίον ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ «ΤΟ ΝΕΟ»

ΜΕΡΟΣ Β! κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου
3438 διὰ μίαν τριετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ
ἔτους 1929-30 ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπω-
σιν ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὑποδειχθεῖσαι
τροποποιήσεις αἱ διατυπωθεῖσαι ἐν τῇ σχετικῇ αἰτιο-
λογικῇ ἐκθέσει αὐτῆς τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ ὑπ'
ἀριθ. 88 τῆς 31ῆς Ἰουλίου 1929 (Τεῦχος Β') φύλλῳ
τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς
Κ. ΓΟΝΤΙΚΑΣ

ΤΙΜΗ ΑΔΕΤΟΥ ΔΡ. 9.25 (ΔΕΔΕΜΕΝΟΝ ΔΡ. 3 ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ
Ἀριθ. διατιμῆσεως καὶ ἀδείας κυκλοφορίας 14.399)8-3-30

Τὰ διδακτικὰ βιβλία, τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς
ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ
εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν τῆς κανονισθείσης πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς
δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. (Ἄρθρον 9 Δια-
τάγματος «περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως διδακτικῶν βιβλίων
καὶ χορηγίας ἀδείας κυκλοφορίας αὐτῶν», τῆς 26 Ἰουλίου 1929).